

Lord Raffles

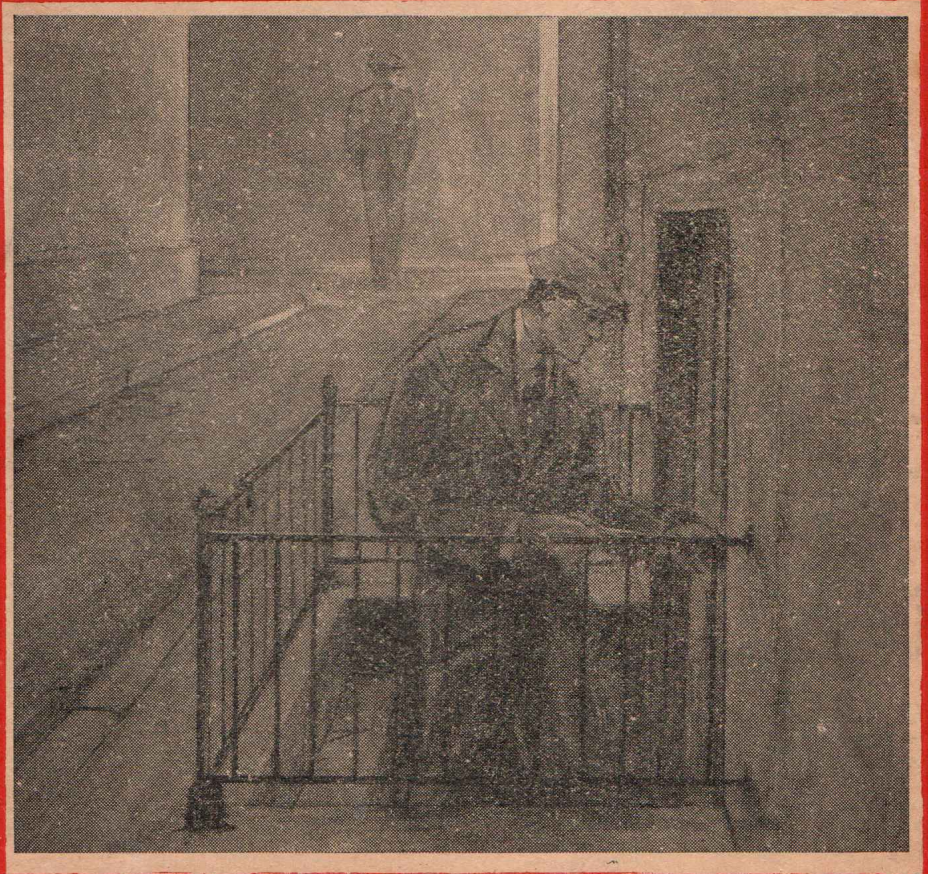
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE MAN MET HET RODE MASKER

N° 2488

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De man met het rode masker

HOOFDSTUK I

EEN RAADSELACHTIG GEVAL

Gewoontegetrouw kwam de butler Wakefield van Sir Andrew Bradsley om acht uur naar boven, om zijn meester te wekken. Hij was dus de eerste, die bemerkte dat Sir Andrew niet in zijn slaapkamer was.

Hij had een zilveren blad in de hand waarop een kop thee, een beker melk en een bordje met een paar beschuitzen

stond.

Wakefield kreeg op zijn kloppen geen gehoor.

Hij klopte toen nog eens, nu wat luid, menende dat zijn meester misschien wat vaster sliep dan gewoonlijk, na het gezellige avondje dat voor zijn doen vrij lang had geduurd, want het was reeds na middernacht, toen hij eindelijk

Wakefield had gebeld om zijn bed in gereedheid te brengen, het doosje met hoesttabletten klaar te zetten, benevens het kopje Yoghurt, dat sedert enige tijd altijd naast het bed moest staan, en hij was pas naar zijn eigen kamer gegaan, toen hij zich overtuigd had dat Sir Andrew zijn slaapkamer was binnengegaan.

Voor de derde maal had hij nog eens geklopt, nu wel wat ongerust, en aan de deurknop gerammeld. De deur was dicht zoals altijd, en natuurlijk van binnen met de grendel gesloten.

Hij kon echter door een tweede deur binnen gaan, als hij dat wilde, want de badkamer, die gemeenschap had met de slaapkamer kwam eveneens met een deur op de gang uit.

Meestal was deze deur open, daar de verbindingsdeur was afgesloten, maar ditmaal bleek ook deze gangdeur gegrendeld te zijn.

Wakefield werd nu toch terdege ongerust, zodat hij zijn stem verhief, en luid begon te roepen:

— Bent u wakker Sir Andrew? Ik ben hier met uw thee. Het is ruim kwart over acht.

Er kwam geen antwoord.

Toen werd Wakefield bang. Hij zette het dienblad met bevende hand op het kleine tafeltje naast de deur, bonsde met beide vuisten op de deur, luisterde, kreeg weer geen antwoord, liep naar de trap, boog zich over de leuning, en riep luid naar beneden:

— Sloan, kom eens gauw hier. Ik ben bang dat er iets gebeurd is met Sir Andrew.

De huisknecht kwam toegelopen. Hij was een veel jonger man dan Wakefield en pas enige jaren in dienst van de schatrijke baronet, die zeer gehecht was aan het eeuwenoude huis van zijn voorvaderen.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij ontdaan, terwijl zijn blikken van het simpele ontbijt op het dienblad naar de gesloten deur, en vervolgens naar de butler gingen.

— Ik krijg geen gehoor op mijn kloppen, zei deze. Ik heb op de deur geboukt, maar ik krijg geen antwoord.

— O, dus was jij het, die dat lawaai maakt. Ik dacht waarachtig dat er een kast omviel, zei Sloan verschrikt. Dan moeten we de deur indrukken, als je bang bent dat Sir Andrew iets overkomen is.

— Probeer jij dat dan maar met je jonge knuisten, zei Wakefield geërgerd. Ik wed dat je geen kans ziet om deze deur open te krijgen, tenzij met een bijl of een breekijzer. Het is maar niet zo'n nieuwerwets deurtje van niemendal, die bij honderden in een fabriek gemaakt worden.

— Trap dan de badkamerdeur in; die is nieuw en van veel dunner hout.

Sloan had nauwelijks uitgesproken of de butler liep al naar de bewuste deur en zette er zijn oude schouders tegen. Maar ook deze deur was te stevig voor hem, en Sloan moest helpen. Deze zette zich schrap tegen de tegenover liggende muur en met een krachtige inspanning kon hij met zijn voet het bovenste paneel indrukken.

Wakefield stak zijn hand dadelijk door de opening en draaide de sleutel in het slot om.

Hij kon nu de deur openen en de badkamer binnen gaan.

De verbindingsdeur was niet dicht, doch stond op een kier. Pas later zou hij zich dit herinneren. Nu dacht hij alleen aan zijn meester. Hij liep naar deze op een kier staande deur, zo vlug zijn oude benen hem wilden dragen, en duwde deze verder open.

Stom van verbazing bleef hij staan.

De slaapkamer was helder verlicht, niet door daglicht, want alle drie de ramen op één na waren gesloten, met dicht getrokken gordijnen er voor, maar door de grote elektrische plafondlamp.

Het eerste wat hij instinctmatig deed was de schakelaar neer te drukken.

Vervolgens keek hij naar het bed. Het was een groot, monumentaal ledikant, laag op de poten en dus ook laag bij de vloer. Een prachtig, oud meubel, nog uit de tijd van de Stuarts.

Een blik was voldoende, om hem te doen zien, dat het bed beslapen was, maar slordig en onhandig weer was opgemaakt. In het hoofdkussen was nog

duidelijk de indruk te zien, die door het hoofd van de slapende man gemaakt was.

Wakefield geholpen door Sloan, trok vlug alle gordijnen open.

Het daglicht stroomde nu binnen door de drie hoge vensters.

De twee mannen liepen naar het bed, daarna er om heen, en keken elkander verstomd aan.

Wakefield opende de ouderwetse klerenkast, een zeer fraai, gebeeldhouwd meubel, maar zag niets dan de kleurige rijen kleren, die hij zelf placht te verzorgen. Op de bodem stonden acht of tien paar schoenen en gemakkelijke pantoffels. Op een hoge plank lagen de hoeden en petten, de bonten mutsen, en de panama's in vloeipapier of in dozen.

Verder niets.

De stem van Wakefield was onvast, toen hij op een stoel neerviel en stamelde, de huisknecht met verwezen blik aankijkend:

— Wat zou er gebeurd zijn? Ik begrijp er niets van. Het gaat mijn verstand te boven. Je hebt toch ook gezien, dat de deuren dicht waren?

— Absoluut. Overigens, je kunt zelfs van hier zien, dat de grendels er voor geschoven zijn.

— Maar wat is er dan toch gebeurd? steunde de butler. Sir Andrew is toch naar bed gegaan, en heeft het huis niet verlaten. Ik zelf heb zijn kleren nog van de hanger weggehaald om ze in de gang uit te borstelen. Hij kan dus onmogelijk weer zijn uitgegaan.

Ongeduldig zei de huisknecht:

— Natuurlijk niet. Je ziet heel goed, dat hij in het bed heeft gelegen.

Wakefield gaf niet eens antwoord. Hij voelde zich volkomen slap en machteloos. Zijn doffe ogen gingen door het ruime vertrek, eigenlijk veel te groot voor een slaapkamer. Sir Andrew was zeker nog een gezond man, ondanks zijn vijf en zestig jaren, maar het was dwaas te veronderstellen, dat hij door dat ene geopende raam naar buiten was geklommen. Op een andere wijze kon het niet gebeurd zijn, want de twee enige uitgangswegen, de twee gangdeuren, waren gesloten geweest, de ene met de twee

grendels, de andere met de sleutel. Er liep een regenpijp in de hoek van een uitspringende erker naar de ruime binnenplaats van het huis, maar alleen een zeer lenig en geoefend, niet al te zwaar man had daarvan gebruik kunnen maken om zich te laten zakken. Van naar boven klimmen was in het geheel geen spraak.

Sloan was de eerste die iets verstandigs scheen te kunnen bedenken.

— Ik zou de politie maar opbellen als ik u was, Wakefield.

— De politie? herhaalde de butler suffig. Zou je denken dat er iets ernstigs met onze meester gebeurd is?

— Ik weet niet wat ik er van moet denken. Hij heeft hier gisteren zitten kaarten met een paar vrienden. Heb je toen iets bijzonders aan hem gezien?

— Helemaal niet, behalve dat hij een beetje opgewonden was na dat gesprek met de jonge Foundler.

— Foundler?... Wie is dat? vroeg de bediende nieuwsgierig.

— Mr. Percy Foundler is een neef van Sir Andrew, antwoordde de butler kortaf.

— Ik geloof niet dat ik hem ooit gezien heb?

— Dat komt, omdat er een meningsverschil tussen hen bestond. Maar dat zijn onze zaken niet. Wij moeten eerst zien te ontdekken, wat er hier is gebeurd. Ik heb een gevoel alsof er turfsmolm in mijn hoofd zit. Ik kan nauwelijks geregeld denken. Laten wij eerst de kamer nog eens nauwkeurig onderzoeken.

Dit was vlug en gemakkelijk te doen, want de kamer was helder verlicht, nu alle gordijnen waren opengetrokken; er stonden maar enkele meubelen, en de enige grote kast was al doorzocht.

Zij keken achter de grote armstoel, tilden alle gordijnen van de grond, maar beseften ondertussen terdege, dat zij overbodig werk deden, want de kamer was met een enkele blik te overzien.

In zijn wanhoop keek de oude Wakefield zelfs nog onder het bed, ofschoon de gebeeldhouwde poten zo kort waren, dat zelfs geen knaap zich tussen de vloer en de onderzijde van het ledikant had kunnen verbergen.

Toen dit alles duidelijk bleek, herstelde Wakefield zich in zo verre, dat hij de raad van Sloan opvolgde en de politie opbelde. Tien minuten later verscheen er een inspecteur met een detective en een brigadier.

Dat de politie zo vlug gehoor gaf aan het alarm was wel begrijpelijk, want Sir Andrew Bradsley was maar niet de eerste de beste. Tot voor kort geleden had hij een grote rol gespeeld in de politiek, hij was eenmaal afgevaardigd naar de U.N.O. in New York; hij was zeer vermogend, en had een grote en beroemde renstal, hetgeen misschien nog van de grootste betekenis was voor de rasechte Brit.

De inspecteur scheen dadelijk de ernst van de zaak in te zien.

Hij was een nog jonge man, maar nuchter en zakelijk, en begreep terstond dat het openstaande raam alleen maar de weg kon zijn geweest, waardoor de oude baronet op zulk een zonderling tijdstip zijn slaapkamer had verlaten.

Maar waarom had hij die vreemde weg gekozen? Hier school het raadselachtige van de verdwijning.

De inspecteur onderzocht de vensterbank, en vond inderdaad een paar voetafdrukken.

Het waren indrukken van modderige schoenen, hetgeen was toe te schrijven aan de regen, die die nacht was gevallen, en die ook door het open raam was binnen gekomen, en een plasje had gevormd voor het raam.

Hieruit kon men afleiden, dat het raam geruime tijd had opengestaan, want een plasregen was het niet geweest, slechts een langdurig, traag mot-regentje.

Het was dus duidelijk, dat het afdrukken waren van schoenzolen, en de inspecteur vroeg zich af, wat de oude baronet toch wel bewogen kon hebben, om midden in de nacht op te staan zich aan te kleden en langs die zonderlinge weg zijn slaapkamer en zijn huis te verlaten.

Maar toen kon de inspecteur zich zelf wel een schop geven, dat hij niet direct begrepen had, dat er eerst iemand van buiten moest zijn gekomen, want waar

kwam immers die bemodderde schoendruk vandaan? Sir Andrew moest dus ontvoerd zijn. De inspecteur en de detective wisselden hierover van gedachten, toen de butler te verstaan gaf, dat hij in dat geval in zijn pyjama gekleed moest zijn, want voor zover hij kon na gaan mankeerde er geen enkel kledingstuk. Zelfs het ondergoed, hetwelk de verdwenen baronet de avond tevoren had uitgetrokken, werd teruggevonden op de stoel voor het bed.

Wakefield had alleen opgemerkt, dat de stoel blijkbaar een eind verplaatst was, en verder van het bed afstand dan gewoonlijk.

Voor het overige wees niets in het grote vertrek op wanorde, en nog veel minder op een worsteling.

De politie was laat in de namiddag nog steeds aan het speuren, toen de zaak plotseling tot een tragisch en geheel onverwacht einde kwam, dat de kwestie van de verdwijning evenwel niet ophelderde, maar zo mogelijk nog geheimzinniger en onbegrijpelijker maakte.

Om drie uur in de namiddag vond een schipper in de Theems een lijk drijvende van een bejaard man, die slechts in pyjama was gekleed. Het hoofd vertoonde een diepe wonde, die afkomstig kon zijn van een tik van een scheepschroef, maar ook van een of ander moordwerktuig.

De vletterman trok het lijk niet zonder veel moeite in zijn bootje, en waar-schuwde onmiddellijk te politie.

Binnen een kwartier tijds was het lijk geïdentificeerd.

Twijfel was niet mogelijk: men had het stoffelijk overschot gevonden van Sir Andrew Bradsley, de vermiste baronet.

Als men nu bedenkt dat de plaats waar het lijk gevonden werd zich, langs de rivier gemeten, op minstens acht uren gaans bevond van het punt waar het huis van Sir Andrew stond, dan zal men begrijpen dat niemand en ook de politie niet, iets van de gehele zaak begreep.

Dat men een rijk man vermoordde om zijn geld, was aannemelijk, en gebeurde maar al te vaak, maar dat men hem kon dwingen, zonder enig gerucht zijn huis in zijn nachtgewaad te verlaten terwijl men hem dan acht uren gaans verder terugvond, terwijl de stroom pas sedert 'n uur weer zeewaarts ging, dat was een

raadsel, dat de politie handen vol werk gaf, waaraan de knapste speurders zich zetten.

Het is echter niet de Londense politie geweest, die het mysterie ten slotte oploste, maar iemand van wie men het zeker niet zou verwachten, namelijk John Raffles, de Grote Onbekende.

HOOFDSTUK II

DE VERSCHOVEN STOEL

John Raffles hoorde van de zaak in de loop van de namiddag, toen het lijk van Sir Andrew al gevonden en herkend was.

De hele geschiedenis stond toen reeds vermeld in een vroege middageditie, en trok dadelijk zijn aandacht om verschillende redenen.

Ten eerste was Sir Andrew lid geweest van de Windsorclub, waarvan Raffles onder de naam Lord William Aberdeen sedert tal van jaren Vice President was, ten tweede had hij de baronet een paar maal in diens huis bezocht, om een of andere fraaie verzameling munten of wapens te bezichtigen, en ten derde trok het geheimzinnige van het geval hem aan.

Veel verwanten had de dode niet, en veel vrienden ook niet. Hij was van een vrij stugge, trotse, en koppige natuur, hield er niet van dat men hem tegen sprak en hield er op menig gebied eigenaardige meningen op na die langzamerhand zijn vrienden van hem vervreemdden.

Toevallig kende Raffles de neef Percy Foundler, die hem in de loop van de avond had bezocht. Vroeger mocht Sir Andrew hem graag, maar er moest een paar jaar geleden iets gebeurd zijn waar-

door Foundler die genegenheid had verspeeld, en blijkbaar voor goed, want de oude baronet was een koppig en haatdragend man, die zelfs een klaarblijkelijk ongelijk nooit zou willen toegeven.

Raffles had hem enige jaren geleden een kleine dienst kunnen bewijzen, bij gelegenheid van een spoorwegongeluk, dat in de onmiddellijke nabijheid van het landhuis voorviel, waarin de Grote Avonturier toen met zijn vriend Charles Brand verblijf hield. Hij meende zich te herinneren dat de jongeman, die hij gewond in zijn huis had opgenomen, gesproken had van een vrouw en een baby, die zich destijds in Amerika bevonden. Die jongeman was Foundler, maar het was zeer waarschijnlijk, dat hij zich Raffles ternauwernood herinnerde. Hij was lang bewusteloos gebleven, en ook geruime tijd een weinig versuft geweest, toen zijn wonden reeds genezen waren.

Raffles was er echter de man niet naar, het gezicht te vergeten van een man, met wie hij langer dan vijf minuten in aanraking was geweest.

Hij herkende dat gezicht dan ook onmiddellijk, zodra hij het portret van Percy Foundler in het bewuste, vroege avondblad vond.

— Hoe zouden de kranten toch op zulk een wonderbaarlijk vlugge wijze aan de nodige portretten komen, om hun reportages mee te illustreren? vroeg Charles Brand, die met Raffles, over diens schouder heen in het blad keek, dat zijn vriend las, terwijl zij zich bevonden in de ruime, zonnige woonkamer van het herenhuis in de Cromwellstreet, gereed om uit te gaan en in de club te dineren.

— Eenvoudig een kwestie van geld, zei Raffles. Als men de verlangde foto niet van de betreffende persoon zelf kan krijgen, omdat hij het niet wil geven, omdat hij dood is, of om een andere, even afdoende reden, dan koopt men zijn vriend om, of zijn nicht, of zijn huisknecht, of zijn keukenmeid, die altijd wel kans zien, zo'n portret op te schommelen. Is er echter absoluut geen te krijgen, dan neemt men een foto van de liftjongen, tekent er een knevel bij, en plaatst eronder: « De beruchte roofmoordenaar Jansen, die het ongelukkige meisje op de eenzame landweg overviel en wurgde; zie het kruisje ». De jongen krijgt een gulden om sigaretten te kopen en is heel tevreden; de redacties en de lezers zijn het ook. Maar in dit geval is het toch wel degelijk de ware man. Luister eens even naar het verfijnd verraderlijke onderschrift bij het portret:

« Percy Foundler, de dertigjarige neef van de vermoorde Sir Andrew Bradsley die een paar uren voor diens raadselachtige verdwijning een heftige woordenwisseling met hem had ».

— Maar dat was toch ook zo, Edward zei Brand, zijn hand uitstrekkend naar zijn hoed.

— Zo erg was het niet, Charles. Ik heb de butler Wakefield opgebeld en hem om inlichtingen gevraagd.

— Daar wist ik niets van, riep Brand uit. Hoe kon je weten wat er gebeurd was, voor je het in de Daily Express las?

— Wel, het blad kon pas in deze editie de vondst van het lijk vermelden, maar de zonderlinge verdwijning was van ochtend al bekend, en tijdens de lunch op de club werd er niet alleen over gesproken, maar men vroeg mij

zelfs, of ik geen nadere inlichtingen kon geven. Ik moet bekennen dat ik toen nog niet veel gewicht aan de zaak hechtte; ik dacht dat Wakefield zich misschien in de uren vergist had. Maar toen belde ik hem op de Club toch maar op, noemde mijn naam en kwaliteit en de man, hoewel nog geheel ontdaan, was bereid om mij de nodige inlichtingen te geven.

— Er is dus volstrekt geen twist geweest?

— Neen een twist was het niet, doch een vriendelijk onderhoud was het evenmin. Maar wanneer was Sir Andrew wel vriendelijk? Hij was steeds kort aangebonden, sprak altijd luid en op ruwe toon. Bovendien was hij natuurlijk wat ongeduldig, omdat hij gestoord werd in zijn partijtje bridge. Wij moeten eens nagaan wie daar al zo bij waren. Het is een heel eigenaardige geschiedenis, Charles, waarvan ik plezier hoop te beleven.

— Hoezo? vroeg Brand, een beetje onnozel.

— Wel, trekt die kwestie jou dan niet aan? Weet jij soms een oplossing, nu op dit ogenblik?

— Om je de waarheid te zeggen: neen. Ik begrijp er geen steek van. De verdwijning zou ik desnoods nog pogen te verklaren, maar het terugvinden van het lijk in de Theems, niet ver van de dokken, dat is me onverklaarbaar.

— Ik wil niet te veel eisen, amice, zei Raffles met een glimlach. Verklaar dan alleen de verdwijning maar eens. Ik luister met grote aandacht.

— Kijk eens hier... begon Brand.

Na deze drie woorden zweeg hij even plotseling als hij begonnen was en begon toen te lachen.

— Neen, zei hij, ik begin er maar liever niet aan. Dergelijke dingen moet ik aan jou overlaten. Als Wakefield zich ten minste in geen enkel opzicht vergist heeft in zijn mededelingen aan de politie.

— Het is precies zo gebeurd, als hij verklaard heeft, Charles, zei Raffles rustig. De man is oud, maar ik heb de indruk gekregen, dat hij een goed geheugen heeft, en hij blijft stijf en strak

volhouden, dat al zijn verklaringen volkomen overeenkomstig de waarheid zijn. Wat leren die ons? Dat de oude heer gekaart heeft, hetgeen meer gebeurde, dat een neef van hem, die hij in jaren niet gezien had, en met wie hij was gebrouilleerd, hem heeft bezocht, en dat hij een op nog al luide toon gevoerd gesprek met hem heeft gehad, waarvan sommigen beweren dat het absoluut een woordentwist was, waarbij door de oude heer hoofdzakelijk het woord werd gevoerd. Het kan misschien heel belangrijk zijn, dit eens definitief uit te maken. Er zijn trouwens in het hele geval dingen, die zonderling zijn, of raadselachtig, of zelfs onverklaarbaar schijnen. Maar laat ik niet afdwalen. Foundler blijft ongeveer een kwartier of twintig minuten, en vertrekt dan weer, door niemand van de gasten gezien. Zij weten echter, dat hij er geweest is, want Sir Andrew zei mopperend, toen hij zijn plaats aan het speeltafeltje weer innam: « Dat was die vervelende Foundler. »

— Ik weet dat zo precies, omdat Wakefield op dat ogenblik in de kamer was om te bedienen. En nu moeten we hier wel op letten, amice, ik bedoel op de klank van zijn stem, waarmede Sir Andrew die paar woorden sprak. Wakefield zegt dat hij ze volstrekt niet op boze toon sprak, maar veeleer een beetje ironisch. Er zijn een paar anderen die het tegendeel beweren. Ook dat moet onthouden worden. Maar nu iets anders. Sir Andrew zag zijn neef gisteravond niet voor de eerste maal, sedert hij uit Amerika terug is. Veertien dagen geleden al bezocht de jongeman hem, en had toen een lang gesprek met hem. Alleen Wakefield weet dit. Tenminste — voor zover het tot dusverre bekend is — bracht de jonge man zijn oom al een bezoek, en volgens Wakefield werd er toen een gesprek gevoerd, dat nogal stormachtig was. Het duurde ruim een uur, en dat is voor mij een bewijs, dat het in een goede stemming van weerszijden eindigde. Woedende gesprekken duren nooit lang, en als er een hooglopende twist geweest was zou oomlief aan vijf minuten genoeg hebben gehad om een ongewenste bezoeker het huis uit te trappen.

— Als de politie Foundler arresteert, begaat ze een fout.

— Arresteert? herhaalde Brand verwonderd.

— O, daaraan behoef je geen moment te twifelen, zei Raffles glimlachend. Ik wil wel met je wedden, dat de jongen voor we twee uren verder zijn achter slot en grendel zit.

— Onder welk motief? vroeg Brand.

— O, een motief zullen ze wel weten te vinden. Het is een feit, dat Sir Andrew zijn neef enige jaren geleden zijn huis heeft uitgejaagd. De reden is nog niet bekend, maar reken er maar op, dat de politie die zal weten uit te vinden. De oude heer is zeer vermogend, en feitelijk is Percy Foundler zijn aangevozen erfgenaam, als zijnde een neef van broeders zijde. Sir Andrew heeft geen kinderen meer. Zijn twee zoons zijn in de oorlog gesneuveld. Nu bestaat er alle reden om aan te nemen dat Sir Andrew na die eerste twist zijn neef uit zijn testament geschrappt heeft. De jongen komt uit Amerika terug, hoort dat hij geen cent krijgt, wordt woedend, lokt de oude man uit zijn huis, vermoordt hem en werpt hem in de rivier. Zo iets zal de politie wel in elkaar weten te draaien, want het publiek eist een dader.

— Ik vind het nogal ver gezocht, zei Brand met een minachtend neusophalen.

— Dat vindt de politie zelf misschien ook, maar er moet een schuldige zijn. Misschien is het de verkeerde, en dat is dan heel beroerd voor hem, maar ja... als je ruzie komt maken... Maar kom, Charles, wij zullen eens een bezoek gaan brengen aan Wakefield. De arme oude man is nog erg onder de indruk, want hij was gehecht aan de oude bullebak, wiens luimen en grillen hij geduldig verdroeg, omdat hij wist, dat ze voor een groot deel waren toe te schrijven aan het smartelijke verlies, dat hij geleden had door de dood van zijn twee jongens, waarover hij met niemand ooit wilde spreken. Daarbij komt, dat hij bang is, dat men de jongen er op zal aanzien. Hij heeft hem altijd graag mogen lijden, al van de tijd af, toen de

jongen nog op kostschool was. En ik geloof dat hij ook de enige is, die precies weet, waarom destijds die verwijdering tussen oom en neef plaats vond.

Raffles en Brand begaven zich te voet naar de Windsor Club om daar te dineren. Met James Henderson hadden zij afgesproken, dat deze hen om acht uur met de auto zou komen halen om hen naar Richmond Park te brengen, naar het grote, oude huis, waar het mysterieuze voorval had plaats gehad.

Het was bijna donker toen zij uitstapten, maar toch nog licht genoeg om het uitwendige van het huis goed in zich te kunnen opnemen.

— Wat moest hij in 's hemelsnaam met dat paleis doen? vroeg Brand op zachte toon, het portier van de auto achter zich sluitend. Dat is nu zo'n huis, waarvan Dickens zeer terecht zegt: Een paradijs om te bezoeken, maar een woestijn om in te wonen.

— Hij bewoonde alleen maar de eerste verdieping, Charles, en daarvan nog niet eens alle kamers, antwoordde Raffles. De tweede en de derde étage staan al jaren leeg, de meubels zijn overdekt met hoezen, en de spinnen en motten vieren er hoogtij. Niemand kwam er ooit; de deuren waren gesloten en hij bewaarde zorgvuldig de sleutels.

— En gelijkvloers?

— Daar is een kantoor gevestigd van een grossier. Het is een stil, rustig kantoor, en, zoals je ziet, is er een afzonderlijke ingang voor gemaakt, terzijde van het huis. Het was eigenlijk een doorn in het oog van Sir Andrew, maar diens vader had indertijd het huurcontract met Mr. Oscar Baumgartner gesloten, dus kon hij er niet veel aan doen.

Raffles belde aan, en Sloan opende de deur. Hij keek een weinig achterdochtig naar de hem niet bekende bezoekers, en scheen hen reeds te willen afwijzen toen Wakefield kwam aanlopen, die kortaf zei:

— Het is in orde, Sloan. Lord Aberdeen was 'n goed vriend van onze meester. Het stoffelijk overschot is overgebracht naar het lijkenhuis, mylord. Vanmiddag hebben ze mij gehaald in een

auto voor de identificatie. Zijn gezicht, afschuwelijk verminkt door de schroef van een boot, of door een hevige slag met een of ander stomp voorwerp. Maar ik zou hem toch dadelijk herkend hebben aan zijn pyjama.

Op dat ogenblik werd de herinnering Wakefield te machtig en eensklaps barstte de oude man in tranen uit, zodat Raffles hem op de schouder moest kloppen, en hem troosten.

— Ofschoon het je oude meester niet in het leven kan terugroepen zal de zaak wel worden opgehelderd, en als het moet gewroken, Wakefield, twijfel daar maar niet aan. Heb je gelezen wat de avondbladen schrijven?

— Neen, mylord, ten minste lang niet alles. Ik had er de moed niet toe.

— Wat denk je, Wakefield, zou dat gesprek met zijn neef Percy Fouldler hem niet sterk hebben opgewonden?

— Misschien wel, maar niet in ongunstige zin, mylord. Ik kende de stem van mijn meester beter dan wie ook. Hij was absoluut niet boos, toen Mr. Fouldler vertrok, eerder het tegendeel. Ik geloof stellig dat ze toen definitief vrede hebben gesloten.

Raffles stond een ogenblik in nadenken verzonken, en zei toen plotseling:

— Ik zou graag de slaapkamer eens nauwkeurig willen bekijken. Is daar iets op tegen?

— Volstrekt niet, mylord. Ik zal u de weg wijzen, zei de butler eenvoudig.

Zwijgend gingen de drie mannen de trap op, en een ogenblik daarna stonden zij in de gang. Raffles ging dadelijk naar de vernielde deur toe, bekeek deze even, en zei toen:

— Het was deze deur die altijd afgesloten was, niet waar?

— Neen, mylord. U ziet dat dit de badkamer is. Wel was de verbindingsdeur altijd dicht.

— En... die vonden jij en Sloan juist open, vanochtend?

— Ja, mylord, de deur stond op een kier.

Het scheen alsof Raffles iets wilde zeggen, maar hij bedacht zich, deed de gangdeur open, liep langzaam door de

badkamer, en ging de slaapkamer binnen.

Daar de luiken voor de ramen alle gesloten waren, maakte Wakefield overal licht.

— Wat een grote kamer, riep Brand verwonderd uit, toen zij in de slaapkamer stonden. Vreselijk ongezellig.

— Ik ben het volkomen met je eens, amice, zei Rafles peinzend.

Raffles kwam al spoedig bij het monumentale ledikant keek naar de stoel, en vroeg:

— Is dat de stoel, die niet op zijn plaats stond, volgens je verklaring?

— Ja mylord. U ziet dat het een echte gothische stoel is, en verduiveld zwaar daarom verzette Sir Andrew hem nooit.

— En je vond de stoel op de plek waar hij nu staat?

— Ja, hij was meer dan een meter verschoven.

Raffles draaide eens om de stoel heen liet hem kantelen, liep toen weer naar

het ledikant en zei:

— Ook alweer zo'n groot, zwaar meubel. Werd hij wel eens verplaatst? Bij een schoonmaak of zo?

— Bij mijn weten is dat nooit gebeurd, mylord.

— Is dit huis onafgebroken bewoond geweest door je meester?

— Ja mylord, alleen in de zomer stond het wel eens een paar maanden leeg. Dan waren wij op een van de landhuizen van mijn meester.

— Kende je alle gasten die er gisteren waren?

— Neen, er waren een paar heren bij van de Windsor Club, die ik hier nog niet gezien had. Een neef van Sir Andrew was er ook, deze kwam wel eens meer. Ik bedoel Anthony Onslow.

— Ik geloof dat ik hem ken, hij luncht wel eens op de Club, zei Raffles, die nauwelijks naar het antwoord scheen te hebben geluisterd, en zijn ogen strak op de stoel gevestigd hield.

HOOFDSTUK III

ER KOMT WAT LICHT IN DE DUISTERNIS

Raffles liep de grote kamer in haar geheel rond, klopte hier en daar op de muren, deed de luiken open en wierp een blik door de grote ramen naar buiten, op de ruime binnenplaats, waar zelf een paar bomen kans zagen, midden in Londen in het leven te blijven, en hun kruinen te verheffen tot zelfs boven de omringende daken.

Toen hij bij het laatste raam was gekomen zei hij tot Brand op zachte toon:

— De muren zijn volkomen massief; van een geheime deur of iets dergelijks is geen sprake. Die binnenplaats is wel eigenaardig, vind je niet? Het is een echte binnenplaats van een oud koopmanshuis, dat indertijd ook moest dienen tot opslagplaats. Tegenwoordig, met onze silo's en moderne pakhuizen, komt het niet meer voor.

Raffles had onder het spreken omhoog gekeken en zei:

— Je kunt nog duidelijk de zware, fraaie huisbalk zien, waaraan vroeger de goederen werden opgehesen. Een mooi en eigenaardig huis. Hier onder is zeker het kantoor van de firma Baumgartner, niet waar? vroeg Raffles zich tot Wakefield wendend.

— Bedoelt mylord onder deze kamer? Dat weet ik heus niet precies. U begrijpt wel, dat ik daar nooit kom; ik heb er niets te maken.

— Dat spreekt vanzelf. Het was ook eigenlijk een onnozele vraag van mij. Zeg mij eens, Wakefield, hoe verklaar je zelf die verdwijning van je meester?

De oude bediende haalde met een wanhopig gebaar de schouders op, en antwoordde:

— Ik weet werkelijk niet wat ik er van denken moet, mylord. De gewoonten van mijn meester waren zeer geregeld, hij hield er niet van om laat naar bed te gaan. Ik heb hem 's nachts nog nooit horen opstaan.

— Had je dat dan kunnen horen? vroeg Raffles. Slaap je zo licht en zo dichtbij?

— In een klein kamertje hiernaast, mylord. Een verbindingsdeur is er niet, maar de wand is niet erg dik, en ik zou gisteren ook stellig iets gehoord hebben, als ik niet toevallig zo vast geslapen had. Ik heb nooit geweten dat een glas wijn mij zo zou aanpakken. Ik vrees dat ik oud word, mylord.

— Een glas wijn? vroeg Raffles, niet zonder verbazing.

— Als er gasten waren, stond mijn meester er altijd op, dat ik in de pantry voor het naar bed gaan een glas wijn zou drinken. Maar van nacht heb ik er bijzonder vast van geslapen. Ik was er van ochtend nog een beetje suf van.

— Schonk je je zelf dat glas wijn in? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, ik mag mij altijd zelf bedienen.

— Precies, en... dronk je het glas dadelijk leeg?

Wakefield wreef zich even over zijn kale schedel, en scheen moeite te hebben zich alles nauwkeurig te herinneren. Toen zei hij langzaam:

— Laat eens zien... neen, het glas heeft even op de tafel in de pantry gestaan, want ik werd weggeroepen door Sloan. Hij kwam vertellen dat hij iets verdachts gezien had aan de achterdeur.

— En was daar iets?

— Helemaal niets, mylord, de jongen had zich zeker teveel verdiept in detectiveverhalen.

— Ging hij mee naar de deur?

— Neen, mylord, en toen ik terug kwam, was hij al naar bed gegaan... denkt u dat dit in verband kan staan met de verdwijning?

— Misschien wel, misschien niet, antwoordde Raffles ontwijkend. Er kan natuurlijk geen sprake van zijn dat je meester vrijwillig is meegegaan.

Wakefield hief het hoofd op, en herhaalde enigszins verbluft:

— Meegegaan? Bedoelt mylord dat hier iemand geweest is, die hem heeft overvallen, en hem ontvoerd?

— Dat denk ik inderdaad, Wakefield, antwoordde Raffles glimlachend, en ik geloof dat het heel gemakkelijk ging. Je moet bedenken, dat hij sliep, en vast ook, naar het schijnt, anders zou hij wel om hulp hebben geroepen. Dronk hij nog iets voor hij naar bed ging?

— Zijn gewone cognacgrocje, mylord.

— Maakte je het zelf klaar of iemand anders?

— Ik deed het altijd zelf. Er stond een fles cognac in de pantry, evenals suiker en een paar citroenen.

— Ga die fles cognac eens halen, wij wachten je hier. Maar je moet het zo zien in te richten, dat niemand je ziet.

Ofschoon hij zich verwonderde over dit verzoek, deed hij zwijgend wat hem gezegd was en de twee vrienden bleven alleen.

Zodra de deur achter de butler dicht was, zei Brand, terwijl hij Raffles onderzoekend aanzag:

— Ik heb zo'n idee, dat je je al enig bepaald oordeel hebt gevormd omtrent dit mysterieuze geval, Edward, of heb ik het mis?

— Alleen over de verdwijning, Charles, maar het motief is mij nog vrij duister. Waarschijnlijk is er wraakzucht in het spel.

— Wraak op zulk een oude man, die voor zover ik weet, niemand ooit enig kwaad heeft gedaan?

— O, men kan soms wel eens kwaad doen niet door iets te doen, maar door iets na te laten.

— Heb je er enig denkbeeld van hoe hij hier uit de kamer is weggevoerd, ofschoon de deuren gesloten waren? Tenminste als hij niet uit eigen wil is gegaan.

— Geloof daar maar niets van, Charles. Denk je dat zo'n man als hij was vrijwillig in zijn pyjama zijn huis zou verlaten? Vergeet dat maar.

— Maar waarom heeft hij dan niet om hulp geroepen?

— Omdat hij half verdoofd was, amice. In dat glas groc zal wel hetzelfde slaapmiddel zijn gedaan als in het glas wijn van Wakefield.

— Dus...?

— Precies... Wakefield mocht niet wakker worden, en dat bewijst dat de ontvoering niet helemaal geruisloos is geschied.

— Maar mijn hemel, het is toch dunkt mij, onmogelijk, een slapende of half verdoofde man van zijn bed te lichten, langs een gootpijp te laten zakken, en met hem over de muur van een binnenplaats te klimmen, zonder dat het gezien of gehoord wordt?

Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Hij is in het geheel niet van zijn bed gelicht, Charles. Hij is met bel en al ontvoerd. Om kort te gaan, en om je niet langer in het onzekere te laten: wij zijn hier in een oud huis, in de vloer bevindt zich een groot luik, en het zware ledikant staat op dat luik. Iemand heeft dat ontdekt, of het in oude huurcontracten gevonden, en van dit feit geprofitteerd.

— Dat zou in ieder geval veel verklaren, riep Brand.

— Wat de ontvoering betreft, verklaart het alles, amice. Vermoedelijk zal men hier beneden een ongebruikte, ruimte aantreffen, wat vroeger een expeditiekamer is geweest, een weegzaal of iets dergelijks.

— Maar dan is er toch nog één ding dat ik niet goed begrijp. Als de baronet werkelijk op die manier naar beneden is gezakt, waarom stond dan het raam open en door wie is die modderige voetafdruk achtergelaten?

— Dat kan, dunkt me, maar op één wijze verklaard worden, Charles. Waarschijnlijk kon het luik alleen hier in deze kamer worden bediend. Er zijn maar twee mogelijkheden. Of de man, die het luik met het ledikant liet zakken, had zich hier verborgen, voor Sir Andrew binnen kwam, of hij klom door middel van een ladder naar boven, opende het raam, en bracht het mechanisme van het luik in beweging. Waar dat ergens zit, weet ik niet. Althans nog niet. De indringer was toen natuurlijk verplicht om alles weer in de oude toestand te brengen, en moest zich dus ook langs de regenpijp laten zakken. De deuren immers moesten gesloten blijven, om de politie op een dwaalspoor te brengen, en ook om nog een andere reden. Ik geloof dat ik Wakefield al weer op de trap hoor. Zwijg hier voorlopig over.

— Nog even één vraag, Edward. Laten we aannemen dat de oude baronet op die wijze in half versufte toestand naar een lager gelegen vertrek is gebracht, dan blijft in ieder geval de moeilijkheid van het verdere vervoer, over de binnenplaats, over de muur, en zo verder. Hoe is dat kunnen gebeuren, zonder dat het gezien of gehoord werd?

— Daarop weet ik nog geen antwoord Charles, maar wie weet welke geheimen een onderzoek van het hieronder gelegen vertrek ons zal onthullen. Stil... daar is ie.

De butler opende de deur. Op zijn gelaat tekende zich verbazing en verontrusting af. Hij hield een voor driekwart gevulde fles cognac in de hand.

Bij de deur begon hij al te praten.

— Dat is een vreemde geschiedenis, mylord, die fles is beslist voller dan ze gisteren was. Ik weet dat zo precies, omdat ik bij het afnemen van de kurk opmerkte, dat de inhoud gelijk kwam met het bovenste puntje van het ruitvormige etiket, en... kijkt u maar... nu staat de cognac daar een heel eind boven.

Raffles had de fles opgenomen, ontkurkte deze, rook er aan, liet een druppel op zijn vingertop vallen, bevochtigde er zijn tong mee, en zei:

— Voor zover ik kan proeven is de drank geheel onschadelijk. Waarschijnlijk heeft men dus de fles eerst geleidigd en toen weer...

Raffles zweeg ineens, en hernam gekscherend, met een geheel veranderde stem:

— Ik geloof dat mijn verbeelding met op de loop gaat. Vergeet maar wat ik gezegd heb, Wakefield. Hier is de fles cognac. Maar je bent nog niet geheel van mij af.

Er is sprake geweest van een onterving van zijn neef Percy Foundler. Zijn nalatenschap kwam dus waarschijnlijk aan die andere neef, Onslow. Weet je daar ook iets van, Wakefield?

De butler wreef zenuwachtig over zijn gladde schedel.

— Ik voel wel, mylord, zei hij, dat ik niets mag verzwijgen, van wat ik weef of denk te weten. Mr. Percy werd inderdaad onterfd door mijn meester, het was een vreselijk toneel tussen die twee nu een jaar of tien geleden. Maar veertien dagen geleden heeft Sir Andrew zijn testament weer ten bate van Mr. Foundler veranderd. Ik weet ook, dat Mr. Percy in Amerika is getrouwd met een heel mooie vrouw, en mijn meester was helemaal ingepakt door het portret van zijn kleindochtertje, naar het schijnt.

Prater, de chauffeur, moest mijn meester de ochtend na het laatste gesprek met zijn neef naar de notaris brengen. Hij moest wel een uur wachten, voor Sir Andrew weer terug kwam. U zult wel begrijpen, wat er in die tussentijd is gebeurd.

— Maar als dat zo is, dan begrijp ik helemaal niet meer, wat het motief kan zijn geweest, riep Raffles op een toon van wanhoop. Heb je de indruk gekregen dat Mr. Foundler zijn oom graag mocht lijden?

— O ja, mylord. Ondanks alles. U moet bedenken dat mijn meester als het ware een vader voor hem is geweest, want zijn ouders zijn heel jong gestorven.

— Zonderling, zonderling, mompelde Raffles. Weten nog meer mensen iets af van die testamentswijziging?

— Niemand, of het zou Mr. Anthony Onslow moeten zijn. Ik geloof dat mijn meester hem op de hoogte heeft gebracht, en het zal wel een zware slag voor hem zijn geweest.

— Mr. Onslow is zijn oom toch blijven bezoeken?

— Ja zeker. Hij kwam in die veertien dagen juist nogal vaak.

— Nu nog maar een enkele vraag, Wakefield. Weet je soms of er beschrijvingen bestaan van dit huis, ik bedoel in de bibliotheek?

— O, die zijn er zeker wel, mylord, antwoordde de butler. Mijn meester verzamelde al die soort dingen betreffende zijn geslacht, de familieleden, en ook de oude huizen, die zij in gebruik hadden.

— Dan zullen wij het voorlopig hierbij laten, Wakefield en ik dank je vriendelijk voor je inlichtingen.

Zodra Raffles en Brand buiten stonden, en in de auto waren gestapt begon Raffles.

— Die geschiedenis van het testament heeft het geval nog wat raadselachtiger gemaakt, en ik wil er het fijne van weten. Wij zullen dus die Sloan eens nauwkeurig nagaan.

— Sloan? herhaalde Brand met een uitdrukking van verbazing op zijn gelaat, die Raffles even deed lachen. Wat

heeft die met de kwestie te maken?

— Maar lieve, beste, goeie Charles, bijna alles. Het is toch zo helder als glas dat de ontvoerder van de vermoorde baronet binnenshuis een medeplichtige heeft gehad. Dat luik kan niet zonder enig geluid te maken hebben gewerkt. De oude man moest dus vast slapen, en hij sliep dan ook vast, dank zij het plezierige goedje dat door zijn cognacgroc gemengd werd. Wakefield sliep nogal licht. Dat mocht niet. Ook hij moest vast slapen. En hij sliep als een os. De reden zal wel te zoeken zijn op de bodem van het glas wijn, dat hij gisteravond gedronken heeft. Hij werd weggeroepen naar de achterdeur, waar helemaal niets aan de hand was, en de man die hem wegreep, ging niet mee, wat gek genoeg is, maar bleef bij dat glas wijn achter. In de kast van de pantry kon hij natuurlijk ook heel gemakkelijk komen. En om iedere ontdekking te voorkomen, gooide hij de cognac waarmee geknoeid was weg, en vulde de fles weer aan maar een beetje te hoog, met nieuwe cognac. Die man is stellig Sloan geweest. Maar er is iets dat hem onmiddellijk in mijn ogen zeer verdacht maakt. Wij weten namelijk uit de mond van Wakefield, dat de slaapkamerdeur naar de gang altijd gesloten was, evenals de tussendeur naar de badkamer. De andere was nooit op slot. Nu moet je je herinneren dat volgens het verslag in de kranten en de latere verklaring van Wakefield, Sloan de man was, die in de gang het voorstel deed, de gangdeur van de badkamer open te trappen. Dat was een oerdomme verspreking voor een man, die toch al lang kon weten dat die deur niet open getrapt behoefde te worden, omdat deze nooit op slot was? Maar die deur was juist die nacht wel gegrendeld, inplaats van de tussendeur, en dat wist Sloan natuurlijk omdat hij ze zelf gesloten had.

— Je hebt gelijk, riep Brand. Ik begin de houding van die man nu ook zeer verdacht te vinden, en we moeten hem in het oog houden. Intussen maakt de medeplichtigheid van Sloan het motief wraakzucht er niet waarschijnlijker op.

— Dat ben ik met je eens, er zit dus iets anders achter. Maar wat? Die teleurgestelde neef Onslow zou natuurlijk de schuldige kunnen zijn, maar waarom brengt men zijn slachtoffer op zulk een zonderlinge wijze tot zeven uren gaans buiten zijn huis. Tenzij...

Raffles zweeg plotseling met oopen

geklemde lippen. Zijn ogen dwaalden naar buiten; door het portiervenster, maar blijkbaar zonder iets te zien van de drukte op straat.

Brand kende de uitdrukking in die ogen. Raffles was plotseling met zijn gedachten mijlen ver weg.

HOOFDSTUK IV

DE OUDERWETSE LIFT

Wanneer Raffles eenmaal aangegrepen was door de lust om een geheimzinnig geval te doorgronden, dan liet hij al het andere varen, en wierp zich met alle energie en voortvarendheid op de taak, die hij zich zelf had gesteld, ook al kon niets doen vermoeden, dat er aan de oplossing enig voordeel verbonden zou zijn.

Het was als het ware een zesde zintuig, dat hem ingegeven had, dat er achter deze kwestie veel meer school, dan hij aanvankelijk had gemeend. Hij had langs een omweg geïnformeerd naar de antecedenten van Sloan en was tot de conclusie gekomen, dat de man wel sluw maar niet inventief was.

Hij moest dus stellig in dienst staan van een of andere schrandere schurk, die deze mysterieuze moord had gepland.

Raffles besteedde enige uren alleen met nadenken over het motief, dat er achter school, en kwam steeds op hetzelfde punt terug, teleurstelling van een ontferde neef.

Maar telkens als hij op dat punt kwam stuitte hij op een zielkundig onverklaarbaar bezwaar: een man die zich wil wreken doet het zelf, en hij doet het spontaan. Hij haalt er geen derden bij.

Intussen had Raffles zijn tijd niet alleen besteed aan theoretische bespiege-

lingen, want hij was een man van de praktijk.

Hij snuffelde in de Public Library oude beschrijvingen van Londen na, vooral het hoofdstuk Stores en Warehouses, en vond daarin aldra een bevestiging van zijn vermoedens.

Het oude herenhuis was ongeveer anderhalve eeuw geleden voor een deel als pakhuis ingericht geweest, en het was juist dat deel, waarin de vermoorde man zijn slaapkamer had gehad.

Er had zich in de vloer een los gedeelte bevonden, dat tussen vier stalen pijlers naar beneden kon zakken en dat dus een soort lift vormde, zoals men die nu nog wel eens vindt in spoorwegstations.

De dader of daders moesten dit natuurlijk hebben geweten, en van een afwezigheid der bewoners gebruik hebben gemaakt om die lift na te zien, het mechanisme te smeren, en zich er van te vergewissen, dat zij weer behoorlijk en zonder al te veel lawaai te maken, werkte.

Daarbij liet Raffles het echter niet. Hij begreep dat men het slachtoffer onmogelijk had kunnen vervoeren naar de plek, waar het later gevonden werd, tenzij de man eerst geheel of ten dele bewusteloos was gemaakt.

Maar zelfs in die toestand zouden de daders het niet gewaagd hebben, hem

over de binnenplaats te dragen, en over een hoge muur te hijsen, die beschenen werd door het licht van een straatlantaarn in de drukke, brede straat, die aan de achterzijde langs het huis liep.

Het kon dus bijna niet anders of Sir Andrew was het huis uitgebracht via een der kelders, die het pakhuis had bezeten, en die daar nog altijd moesten zijn, al werden zij ook in lange tijd niet meer gebruikt.

Ook dit ging Raffles nader onderzoeken, voorlopig zonder zijn stoel te verlaten, en in een der beschrijvingen van « The Old city of London » vond hij inderdaad vermeld, dat er zich onder het warehouse in Richmond Park grote kelders uitstrekten, die gediend hadden tot opslagplaats van graan, hop en gist, zodat daaruit kon worden opgemaakt, dat de vroegere huurder een groot leverancier was geweest van een of meer Londense bierbrouwerijen.

Te gaan onderzoeken hoe de ontvoering had plaats gehad, leek Raffles tamelijk overbodig.

Het waarschijnlijkste was, dat de kelders ergens in de omgeving van het huis een tweede vergeten uitgang hadden, en dat men van daar de bewusteloze man verder had vervoerd.

Hier echter stuitte Raffles op iets onbegrijpelijks.

Welk doel had die zonderlinge ontvoering gehad? Als men om een of andere reden wraak had willen nemen op de oude man, waarom had men hem dan niet eenvoudig beneden in de kelder afgemaakt? Het was best mogelijk, dat men het lijk dan zelfs niet eens gevonden zou hebben.

Waarom was Sir Andrew naar die verafgelegen plek gebracht, en daar pas vermoord?

Raffles schoof zijn boeken en kaarten, de oude atlanten en de platte gronden van het achttiende eeuwse Londen terzijde en zat bijna een uur lang in gepeins verdiept.

Ofschoon hij nog geen volkomen zekerheid had, achtte hij het mededaderchap van Sloan zo goed als vaststaand. Maar de man handelde zeker niet voor eigen rekening. Hij moest in dienst zijn

van een opdrachtgever. Wie was dat? Was het Anthony Onslow, de ontferde neef?

Hoe langer Raffles over de zaak nadacht, hoe raadselachtiger zij hem voorkwam.

's Avonds gebeurde er datgene, waarvoor Raffles gevreesd had. Percy Foundler werd uitgenodigd, op het politiebureau te komen, waar men hem een verhoor afnam en voorlopig vasthield. Niet zonder verbazing las Raffles de volgende dag in de ochtendbladen, dat de jonge man zich niet verdedigd had door te zeggen, dat hij niet de minste reden had gehad, haatdragend te zijn jegens zijn oom, die immers zijn testament weer te zijnen gunste gewijzigd had.

Zou het kunnen zijn, dat de jongeman daarvan nog niets had geweten?

Overigens was het de vraag, of het Mr Foundler iets zou hebben gebaat als hij aan de politie had kunnen mededelen, afgeweten te hebben van de testaments wijziging. Immers, zijn oom was niet jong meer, maar nog gezond en sterk, en men kon niet zonder reden veronderstellen, dat de enige erfgenaam zo gauw mogelijk in het bezit had willen komen van de nalatenschap, en daarom de erflater uit de weg had geruimd.

Op dit punt van zijn redenering gekomen, stuitte Raffles opnieuw op een vraagstuk en zat geruime tijd na te denken, gezeten aan de ontbijttafel, en schijnbaar gedachteloos naar buiten starend, in de bloeiende tuin.

Brand was niet lang geleden naar het huis in de Cromwell Street terug gegaan, en sloiep nog. Henderson had hem vervangen op zijn wachtpost. Brand had hem verteld, dat Sloan het huis alleen had verlaten om tot twee keer toe in dezelfde openbare telefooncel op te bellen.

Natuurlijk was het grote huis ook telefonisch aangesloten, maar daar had de sluwe Sloan zeker geen gebruik van durven maken.

Op zich zelf betekende dit niet veel, maar het scheen Raffles toch tot daden aan te sporen.

Hij kleedde zich haastig aan, en be-

gaf zich naar het huis van wijlen Sir Andrew Bradsley.

Hij ging er echter niet binnen. Het was hem slechts te doen om een nauwkeurige studie te maken van het huis. Hij zag op enige afstand Henderson op zijn waarnemingspost, eveneens goed vermomd, maar deed natuurlijk alsof hij hem niet kende.

Hij liep om het huis heen, en zocht naar de kelderdeur, waarvan Brand had gesproken, en vond deze in een stille zijstraat.

De deur bevond zich onder aan een stenen trap van zes treden, die omgeven was door een roestig hek.

Zo stil was het hier, dat Raffles het er op waagde, snel het stenen trapje midden op het trottoir, af te gaan, en het slot vluchtig te onderzoeken. Het was 'n heel ouderwets slot, maar scheen pas onlangs gesmeerd te zijn. Sporen van braak waren er niet te zien. Het was dus waarschijnlijk met de sleutel, die er op paste geopend.

Raffles had nog wel enige inlichtingen willen vragen aan Wakefield, maar nu hij voornemens was, zo gauw mogelijk persoonlijk in te grijpen, durfde hij dit niet goed meer. Hij zou misschien al heel gauw in aanraking komen met de dader, en het zou wel erg vreemd gevonden worden, als bleek, dat Lord William Aberdeen de hand in het spel had gehad, ook al stond deze te boek als een zonderling.

Toen hij terug wandelde, en weer langs het park kwam, waar Henderson op wacht stond, gaf deze hem met een knipoogje een sein, en even later stonden de twee mannen in een stil laantje.

— Hij is weg, mylord, begon de reus fluisterend.

— Wie?

— De huisknecht. De man op wie ik moest letten. Hij had een dun overjasje aan, een bolhoedje op, en droeg een valies, dat nogal zwaar scheen te zijn.

— Zo... zo... dus de butler heeft hem zeker eindelijk weggestuurd, mompelde Raffles peinzend. Kon je hem niet nagaan, zoals ik gezegd had?

— Neen, mylord. Er reed net een taxi voorbij, en nog voor die stil stond

sprong hij er in, en reed weg. Hij was direct om de hoek verdwenen, en ik zag in, dat het niets zou geven, als ik probeerde de wagen in te halen.

— Jammer, maar niets aan te doen. Toch moeten wij het huis in de gaten houden, want ik heb zo het idee dat onze vriend nog wel eens zal terugkomen. Ik moet er het mijne van hebben. Ga maar naar huis, James, en breng mijnheer Brand op de hoogte. Is het lang geleden sinds die huisknecht weg ging?

— Neen mylord, het gebeurde juist, nadat u die stille zijstraat was in gegaan.

— Goed, dank je, ga dan nu maar.

De reus verwijderde zich, een beetje neerslachtig, omdat hij zijn taak slechts ten halve had kunnen volbrengen.

Toen Raffles langs de voordeur kwam van het grote huis, werd deze juist geopend, en Wakefield trad naar buiten met een groot valies in iedere hand. Hij was bleek, en zijn ogen knipperden.

Hij herkende Raffles onmiddellijk, en zei, voor hem iets gevraagd werd:

— Het huis wordt gesloten, mylord. Ik heb de luiken zojuist al voor de ramen gedaan. Op last van mijnheer Percy Foundler. U weet natuurlijk dat hij is gearresteerd. Zijn advocaat kwam mij een brief van hem brengen. En ik moest de sleutels aan de notaris gaan brengen tot hij weer vrij zou zijn. Mijnheer Foundler scheen helemaal niet in de put te zitten. Hij denkt zeker dat ze hem spoedig weer zullen vrijlaten.

— Blijft er iemand in het huis achter?

— Niemand. Ik heb Sloan weggestuurd, de chauffeur en het keukenmeisje.

— Vindt je dat niet wat gevaarlijk?

— Ik heb de meeste sieraden hier in dit valies bij mij, mylord, het tafelzilver, het goud en de mooiste stukken uit de collecties. Het weegt erg zwaar en ik zal een taxi moeten hebben. Dat gaat ook allemaal naar de notaris. De brandkast en de meubelen staan er nog, maar die worden vanmiddag, of morgen weggehaald. Zoudt u wel willen geloven dat er vannacht al weer geprobeerd is die kast te openen?

Raffles maakte een beweging van schrik, en vroeg:

— Zit daar veel geld in?

— Neen, dat niet, maar Sir Andrew had er het testament ingesloten, ik bedoel het nieuwe, dat nog naar de notaris moet.

— Daar is het dus niet? vroeg Raffles.

— Nog niet, mylord. Over een paar dagen had mijn meester met de notaris willen spreken, om het veranderde testament door hem te laten bekrachtigen, en het te laten voorzien van de handtekeningen van twee getuigen.

— Dat oude testament is dus nog bij

de notaris? vroeg Raffles.

— Voor zover ik weet, ja. Dezer dagen zou alles geregeld worden.

Raffles gaf geen antwoord. Hij drukte de verbaasde butler de hand, liet zich het adres geven, waarheen Wakefield zich zou begeven en aanvaardde snel de terugtocht.

Hij riep de eerste de beste taxi, die voorbijkwam aan, en gaf de chauffeur opdracht hem naar het lijkenhuisje dicht bij de dokken te brengen.

En daar vroeg en kreeg hij verlof het lijk van de vermoorde Sir Andrew Brad-sley te zien.

HOOFDSTUK V

UITGELOERD

Het was omstreeks negen uur in de avond en al bijna donker, toen Raffles en Brand, onherkenbaar vermomd, langs een omweg Richmond Park bereikte, in de buurt waarvan het grote huis stond van het geslacht Bradsley.

Zij waren spoedig in de reeds genoemde zijstraat, waar zich op dat ogenblik geen levende ziel vertoonde, en Raffles wipte snel over het lage stoephekje, en begon het slot te bewerken, terwijl Brand op uitkijk ging staan.

Het duurde geen halve minuut voor Raffles het slot met een zijner lopers had weten te openen.

Hij wenkte, Brand wierp nogmaals een blik rechts en links, en voegde zich toen snel bij Raffles; beiden gingen de zware deur binnen, en sloten deze weer zorgvuldig.

Het was hier zo donker dat zij elkan- der niet konden zien, ofschoon zij vlak bijeen stonden.

Raffles deed zijn zaklantaarn ontgloeien en het schijnsel bestraalde de wanden van een lange gang, met een dikke laag stof op de betonnen vloer.

— Ik ben erg benieuwd waarop dit alles moet uitdraaien, zei Brand, om zich heenziende. Geloof je werkelijk dat Sloan van nacht hier zal terug komen?

— Vast en zeker. Misschien is hij er al over een half uur, antwoordde Raf-

fles. Hij gaat hier naar het testament zoeken, Charles, let op wat ik zeg. Van- nacht is er ook al aan de brandkast ge- peuterd, maar zonder resultaat.

— Maar ik begrijp er niets van. Wat heeft de vent aan het testament? Ik begrijp natuurlijk wel, dat het voor iemand anders is, die belang bij de zaak heeft. En die iemand zal wel Onslow zijn.

— Neen, Charles, nu heb je het toch glad mis, want de notaris heeft alleen maar het oude testament, dat wil zeg- gen het stuk, dat indertijd ten gunste van Onslow is opgemaakt. Intussen heeft Sir Andrew een nieuw testament laten opmaken, dat natuurlijk door de erflater en twee getuigen ondertekehd moet zijn. Is dat nog niet gebeurd, dan geldt alleen het oude. Onslow wil dat met zekerheid weten. Daarom moest het ge- stolen worden, en als het nodig is, vernietigd. En toch heb ik het gevoel, Char- les, alsof ook Onslow nog niet het eind- punt is, niet de man die dit alles uit- dekt en uitvoert, of laat uitvoeren. Hij is er niet leep genoeg voor. Er zit hier een macht achter, die zich van hem en van Sloan bedient als instrumenten.

Brand had ook zijn lamp aangeknipt, en zei:

— Ik geloof dat je nog altijd iets voor mij verborgen houdt, waarmee je mij wilt verrassen. Dat moet dan wel iets heels biezonders zijn, want het geval

is voor mij al mysterieus genoeg.

— Alles zal nu wel gauw opgehelderd worden, amice, zei Raffles glimlachend, en ik hoop dat het niet al te veel inspanning en moeite zal kosten. Maar misschien kunnen er wel harde klappen vallen, want het zou mij niets verwonderen als wij te doen kregen met iemand zo gevaarlijk als we er ooit een ontmoet hebben. De hele opzet getuigt van sluwe, niets ontziende ondernemingsgeest. Maar laat ons eerst eens zien waarheen deze gang ons brengt.

Over een lengte van enige meters waren de muren van de gang, die omstreeks anderhalve meter breed was, aan weerszijden dicht.

Verderop kwamen er hooggewelven, die rechts en links toegang gaven tot de ruime kelders met meterdikke steunpilaren en schoren.

De kelders waren volkomen ledig, op een paar half uit elkaar hangende pak-kisten en vaten na. Van gaspijpen of van een elektrische leiding was niets te bespeuren.

Voor het merendeel liepen al deze kelders in elkaar, en waren verbonden door kleine poortjes zonder deuren. Boven die poortjes was met zwarte verf een nummer geschilderd.

Zij hadden deze gang bijna ten einde gelopen, toen de stem van Raffles plotseling klonk:

— Lamp uit. Daar is hij al.

Zijn scherp oor had het omdraaien van een sleutel in het slot gehoord.

Meteen stond het tweetal weer in volkomen duisternis. Op de tast gingen zij een van de kelders binnen, en wachtten daar met spanning af wat er zou gebeuren.

Aan het begin van de gang ging de buitendeur open en werd onhoorbaar weer gesloten.

Dadelijk daarna klonken er zachte voetstappen, en werd de gang door een zwak schijnsel verlicht.

Eén gevaar was dus al geweken; de man die daar was binnen gekomen had niet gezien dat het slot door middel van een looper was geopend.

Hij liep als iemand die zich volkomen veilig voelt. Het lichtschijnsel werd hoe

langer hoe sterker, en drong tenslotte ook door tot in de kelder, waar de twee mannen stonden.

De kelder was echter vrij diep, en zij moesten maar hopen, dat de man die daar snel naderde niet toevallig een blik opzij zou werpen.

Hij deed het echter wel, en toch zag hij niets want het licht van zijn eigen lantaarn scheen hem in de ogen. Het eerste wat tot Brand doordrong was, dat Raffles zich niet vergist had in zijn vermoeden, het was Sloan, de huis-knecht van wijlen Sir Andrew.

Het volgende moment was hij hen voorbijgelopen, en onhoorbaar slopen Raffles en Brand naar de overwelfde doorgang, om de man na te kijken, wiens gedaante zich nu zwart als een schaduwbeeld aftekende tegen het schijnsel van zijn eigen lantaarn, die hij ter hoogte van zijn borst hield.

Raffles en Brand begonnen hem voorzichtig op een afstand te volgen.

Tenslotte sloeg Sloan zijwaarts af, en de twee achtervolgers moesten zich haasten, hem in te halen, om te zien waar hij gebleven was.

De kelderruimte, welke hij in gegaan was, leek precies op alle andere, behalve dat er achterin een kleine, lage deur was, die nu opstond.

Daarachter zagen zij nog juist vaag het rossige schijnsel van Sloans lantaarn, dat vlak daarna verdween.

Zij haastten zich dus naar die deur, en hoorden voetstappen op een houten trap, zonder echter iets te zien behalve een zeer flauwe schemerachtige weerkaatsing van het licht van Sloan's lantaarn.

Raffles luisterde even, vatte Brand bij de arm, en voerde hem zwigend met zich mee, een smalle donkere gang in, die stonk naar schimmel en vocht. Zij gingen een houten trap op en niet zodra waren zij boven of zij kregen het lichtschijnsel in het oog, en hoorden ook weer de voetstappen van de man, die was binnengedrongen.

Raffles berekende dat zij nu in het eigenlijke woonhuis moesten zijn, want de deuren werden talrijker. Nu en dan verdween het licht even, als Sloan een

hoek omging, maar even daarna zagen zij de donkere gedaante opnieuw.

De man had een vrij groot valies bij zich, dat tamelijk zwaar moest zijn, want een paar malen verwisselde hij de hand, die het vasthield.

Het duurde niet lang of Raffles begon de omgeving te herkennen.

Zij hadden de eerste verdieping bereikt van het grote woonhuis. Overall was het doodstil. Sloan bleef staan voor een deur en de twee vrienden hoorden hem binnensmonds vloeken en zagen hem iets lostrekken.

Er kon niet aan worden getwijfeld; de voornaamste deuren in het huis waren van justitiewege verzegeld. Dat moest in de loop van de namiddag gedaan zijn, en in ieder geval voor de oude butler Wakefield vertrokken was. Dat hij er niet van gewaagd had, tegenover Raffles was waarschijnlijk toe te schrijven aan vergeetachtigheid wegens de ongewone drukte en de haast, waarmee hij moest vertrekken.

Intussen deed Sloan niet wat er eigenlijk van hem verwacht werd, want hij keek op zijn horloge, ging rustig op zijn hurken zitten, leunde met zijn rug tegen de gangmuur, naast de deur, en stak een sigaret op.

Zelfs Raffles maakte een gebaar van ongeduld, voerde Brand een eind met zich terug, en fluisterde hem in het oor:

— Het is klaar dat hij een afspraak heeft met een ander. Waarschijnlijk ziet hij zelf geen kans de brandkast te openen, en zal hij aanstonds de buitendeur openen voor een helper.

Er ging bijna een half uur voorbij, alvorens Sloan opstond, brommend en uit zijn humeur, de gang ten einde liep, en de gewone hoofdtrap afdaalde, waar bij hij de twee bespieders op geen tien passen afstand passeerde.

Er werd daar beneden in het donker een sleutel in een slot omgedraaid en een knip teruggeschoven.

De deur draaide zacht op de hengsels, werd weer gesloten, en zachte, fluisterende stemmen klonken in de hall, waar koperen en bronzen harnessen, oude, eikenhouten banken stonden en fraaie wandtapijten hingen.

Nu waren het twee mannen, die Raffles en Brand voorbijgingen; degene die zoëven was binnen gelaten, stak bijna een hoofd boven Sloan uit, en was breed geschouderd.

Voor zover Brand in de duisternis kon waarnemen, droeg hij in de hand een rol dik touw. Brand vroeg zich af, wat de man met dat touw wilde aanvangen; een kwartier later zou het hem duidelijk worden.

Sloan en zijn kameraad gingen nu de deur binnen van de slaapkamer, waarvan het zegel verbroken was, en een paar tellen later stonden Raffles en Brand naast die deur en konden ieder woord horen, dat de twee mannen met elkander wisselden, thans op half luide toon, alsof zij volkomen zeker waren, niet gehoord te zullen worden.

— Laten we het toch maar eens eerst met de werktuigen proberen, Sloan, zei een zware stem, het is niet zo'n pretje, dat zware ding te vervoeren.

— Ga je gang, maar ik zeg je nog eens dat het niets geeft, Burt. De baas had dan maar een vakman tot onze beschikking moeten stellen.

— Dat kan je niet van hem vergen, je moet bedenken dat hij pas begint, Sloan. Later misschien. Hoe minder mensen er bij betrokken zijn, zal hij gedacht hebben, hoe beter. Heb je hem gezien?

— Gezien? herhaalde Sloan op langgerekte toon. Ben je gek, Burt? Denk je dat de chef zich in eigen persoon aan ons vertoont?

— Maar ben je dan niet nieuwsgierig om te weten wie hij eigenlijk is?

— 't Kan me niks schelen, antwoordde Sloan kortaf. Daarvoor heb ik mijn leven nog te lief. En ik zou je raden, Burt, mijn voorbeeld te volgen, en je niet te bemoeien met dingen die je niet aangaan. We worden goed betaald, en dat moet ons voldoende zijn.

— Alles goed en wel, maar ik heb nog nooit voor een man met een masker voor zijn gezicht hoeven te werken mopperde Burt O'Kelly.

— Als het je niet bevalt, had je dat eerder moeten bedenken. Klets nou niet langer, maar maak voort, Je weet dat

er op onze komst wordt gewacht.

Er rammelde metaal, er klonken een paar vloeken, en dat duurde een poos, totdat O'Kelly wanhopig uitriep:

— Neen, we schieten geen snars op. Het is iets voor een oxy-acetylene brander en die hebben we niet, en al hadden wij er een, dan konden we er toch niet mee omgaan.

— Dan moet de kast maar in zijn geheel worden meegenomen zei Sloan kortaf.

— Jij hebt makkelijk praten. Ik heb een paar knuisten aan mijn lijf, maar die kast weegt zeker wel tweehonderd kilo.

— We zijn met z'n tweeën, buiten staat de auto, en we kunnen in ieder geval van het luik gebruik maken.

— Vooruit dan maar, bromde de reusachtige Ier. Help me even bij het ombinden van de touwen. Daar weet ik tenminste weg mee.

De vloer dreunde onder de hijgende krachtsinspanning van de twee mannen, die de zware brandkast van haar plaats sleepten.

Eindelijk klonk de stem van Sloan, die zei:

— Zie zo, dat is klaar. Nu zal ik de lift naar beneden laten. Schuif de stoel van het luik.

Raffles en Brand keken elkander even glimlachend aan. De zware stoel stond zeker in de weg, en de ontvoerders van de vermoorde baronet hadden hem de nacht tevoren ook verschoven.

Er klonk een knarsend geluid en de twee luisteraars begrepen dat nu de zware kast tegelijk met het luik, en een van de mannen of misschien wel beiden naar beneden zakten.

— Moeten wij niet beletten, dat zij er met de kast van door gaan? vroeg Brand opgewonden.

— Neen, Charles, laat ze hun gang maar gaan, want anders zouden zij ons de weg niet wijzen naar de plek, waar zij Sir Andrew hebben laten verdwijnen, en bovendien wil ik beslist eens kennis maken met die gemaskerde chef. Ik had nooit gedacht, dat het op zo iets zou uitdraaien.

HOOFDSTUK VI

EEN ONGELOOFLIJKE VERRASSING

In de slaapkamer was het nu stil geworden, maar dat duurde niet lang, want de stem van Sloan klonk, half gedempt:

— Alles veilig beneden? Kan je de kist alleen van de lift krijgen?

Er volgde een overstaanbaar antwoord van beneden.

— God. Als je klaar bent, zal ik de lift weer laten bovenkomen, en dan kom ik door de deur op de binnenplaats bij je.

Raffles en Brand begrepen dat het nu hoog tijd werd om te maken, dat zij weg kwamen. Binnen enkele minuten zou Sloan de lift weer naar boven hebben gebracht, en door deze deur naar buiten komen, om het huis door een achterdeur te verlaten, die op de binnenplaats uitkwam.

Zij slopen dus op de punten hunner voeten de gang uit, en vonden aldaar de diensttrap die naar beneden voerde, en de deur naar buiten.

Die deur was gegrendeld, en Brand stak de hand reeds uit naar de knop van de grendel, toen Raffles hem waarschuwend influisterde:

— Niet aanraken. Sloan weet natuurlijk, dat die deur gegrendeld is, en zou wel eens achterdocht kunnen krijgen, als hij bemerkt dat de knip teruggeschoven is.

— Wat moeten wij dan doen?

— Heel eenvoudig het huis verlaten door de voordeur. Zij brengen de brandkast door de gang van het kantoor van Baumgartner naar buiten, daar waar de auto wel geparkeerd zal staan. Dat zware ding over de hoge muur van de binnenplaats in veiligheid te brengen, is uitgesloten.

Brand zuchtte en fluisterde:

— Het zou mij zoveel gemakkelijker vallen, je instructies op te volgen, als ik maar een flauw begrip had, wat die kerels nu nog met die kast willen aangeven. Wakefield zei zelf dat er niet zoveel geld in zat.

— Nee, maar het testament, amice. En dat kan een paar miljoen pond Sterling waard zijn, en misschien nog wel meer. Maar wij moeten nu voortmaken, want de tijd dringt.

En inderdaad mochten de vrienden wel haast maken, want zij waren nauwelijks in de vestibule, of zij hoorden de voetstappen van Sloan, die de achtertrap afkwam. Het geluid van een zware grendel die werd teruggeschoven en toen werd het stil.

Raffles haastte zich naar de huisdeur, opende deze, en keek behoedzaam naar buiten.

Het was nog pikdonker, maar in de

verte meende hij toch de omtrekken te zien van een nog donkerder voorwerp, dat natuurlijk hun auto was.

Henderson had hun Bentley ergens anders neergezet.

Raffles wenkte Brand, en de twee vrienden gingen haastig naar buiten, sloten de deur en liepen vlug om de eerste hoek van het huis heen. In de dwarsstraat stond hun auto met alleen de stadslichten aan. Henderson herkende Raffles onmiddellijk en vroeg zacht:

— Alles goed afgelopen, mylord?

— Neen, James, ik vrees zelfs, dat het nu pas goed begint, antwoordde Raffles met een lachje. Zet de auto bij de hoek van de dwarsstraat, maar zorg vooral dat de wagen niet gezien kan worden vanuit de hoofdstraat. Mijnheer Brand en ik zullen daar op de uitkijk gaan staan. Er moet daar vlakbij een auto geparkeerd staan, en je moet die wagen volgen, zodra we je het teken geven, maar je moet even op ons wachten, want wij gaan zelf ook mee.

— In orde, mylord, zei de reus grijnslachend. Er schijnt dus werk aan de winkel te zijn.

— En misschien wel heel gevaarlijk werk ook, James, zei Raffles ernstig. Kom mee Charles.

De twee vrienden liepen naar de hoek van de straat terug, en de auto volgde langzaam.

Er was geen levend wezen te zien, op dit uur van de nacht. Heel in de verte reed een taxi voorbij, die direct uit het gezicht verdwenen was.

Raffles en Brand staken rap de hoofdstraat over en stelden zich zodanig verdekt op in een portiek, dat zij de zijdeur van het huis in het oog konden houden.

Van hun eigen auto was echter op dat punt niets te zien.

Zij behoefden niet erg lang te wachten, tot die deur langzaam openging. Daarna klonk in de nachtelijke stilte een fluitje en onmiddellijk kwam de auto uit het donker aanrijden, en bleef voor de deur staan.

Op hetzelfde ogenblik verschenen twee gedaanten, die iets zeer zwaars tussen zich torsten.

De chauffeur kwam helpen, en de drie mannen tilden het zware ding met grote moeite in de auto.

Zij wisten zich het zweet van het voorhoofd, de chauffeur nam zijn plaats achter het stuurwiel weer in, de twee anderen stapten in en de auto reed snel weg.

Onmiddellijk renden Brand en Raffles de straat over met de hand wenkend; onmiddellijk maakte Henderson contact, reed de hoofdstraat in, en stopte daar even om Raffles en Brand gelegenheid te geven het portier te openen en in te stappen.

Henderson zag de rode achterlichten van de weg gereden auto kleiner en kleiner worden maar verloor de wagen geen ogenblik uit het oog, want hij scheen te begrijpen, welk groot gewicht Raffles daaraan hechtte.

De rit duurde bijna een vol uur, en voerde in de richting van de dokken, zoals Raffles ook wel verwacht had, gelijk hij aan Brand mededeelde.

Geheel onverwacht stopte de auto, voor een donker oud huis, dat er uitzag als een pakhuis of opslagplaats, dicht bij de Theemskade. De groezelige achtermuur daalde loodrecht in het troebele water van de rivier. Aan de achterzijde scheen alleen de toegang mogelijk te zijn.

Dat zouden de twee vrienden echter pas later moeten onderzoeken.

Voor het ogenblik hadden zij al hun aandacht nodig voor het volgen van de manoeuvres, die Sloan en zijn maat met de brandkast uithaalden.

Men moest daarbinnen de komst van de auto reeds met ongeduld hebben afgewacht, want een verveloze, bijna onzichtbare deur in het huis ging open, en een man kwam haastig toelopen, om te helpen bij het binnendragen van de zware brandkast.

Zij waren nu met z'n vieren en al ging het nu veel vlugger, zij hadden zoveel aandacht nodig bij hun werk, dat zij niet zagen, hoe op een niet al te grote afstand een grote auto snel een steeg binnendraaide, en daar stopte.

Raffles had het portier al geopend, stapte op het smalle trottoir, en zei fluï-

terend tot Henderson:

— Nu gaat het er om spannen, James. Er zijn vier mannen, en daarbij is er een, die wel voor de drie anderen geldt. En misschien zijn er binnen in het huis nog wel meer. Dus goed uitkijken, en let vooral op alle seinen.

Vervolgens wendde Raffles zich tot Brand en zei:

— Wij moeten zien ergens een bootje te pakken te krijgen, amice, want het zal niet zo gemakkelijk zijn, aan de voorkant dat oude pakhuis binnen te komen. Zoals je ziet, heeft het alleen maar kleine ramen op de tweede en de hogere verdiepingen. Maar aan de kant van het water zal het misschien gemakkelijker gaan. In ieder geval moeten wij naar binnen. James, ik heb mij bedacht: Je moest toch maar liever met ons meegaan. Het is best mogelijk dat ik je hulp nodig zal hebben.

Het gelaat van de reus helderde onmiddellijk op en hij zei:

— Fijn, mylord, daar had ik al op gehoopt. Wat moet ik met de wagen doen?

— Rustig hier laten staan. Maar denk er om het contactsleuteltje mee te nemen, zodat niemand er mee kan wegrijden.

De deur van het oude pakhuis was reeds weer gesloten, toen Raffles, Brand en Henderson behoedzaam langs de muur slopen, zij hoorden daarbinnen nog enig gestommel, waaruit bleek, dat de mannen daarbinnen bezig waren, de kast verder de gang in te slepen.

Zonder ergens aan te raken, bekeek Raffles een ogenblik de deur, en schudde toen het hoofd.

— Het zal heel lastig zijn, dat slot te openen, zonder dat het gehoord wordt, fluisterde hij. Het is zo verroest, dat het zal knarsen wie de weerga. Het is beter te proberen, het oude huis aan de kant van de rivier binnen te gaan. Laten wij eens gaan kijken of er niet ergens een bootje ligt, dat wij kunnen gebruiken.

— Ik ben tot alles bereid, en ik zou desnoods langs een regenpijp naar boven willen klimmen, als ik er daardoor toe kon bijdragen het raadsel te door-

gronden, zei Brand zacht. Nog maar zelden heb ik je mijn hulp geboden bij een onderneming, die mij zo volslagen onbegrijpelijk is als deze. Hier is een zijstraatje, dat naar de rivier voert.

Het drietal ging het smalle slop binnen, waar het stikdonker was, alleen achteraan drong een weinig licht binnen, afkomstig van de lantarens op een kleine werf, niet ver van daar gelegen.

Iets wat op een kade leek, was hier niet. Tien of twaalf huizen stonden, evenals het verweerde pakhuis met de achtermuren direct in het water. Sommige hadden echter een smal plankier zonder leuning, ongeveer een meter boven het water, hetwelk waarschijnlijk diende om goederen in of uit te laden. In dat geval was er een brede deur in het midden van dat planken vloertje, dat over het water uitstak.

Er lagen daar een stuk of zes roei-bootjes, sommigen met de riemen er nog in.

Een van die bootjes maakten de drie mannen los, en roeiden daarmee naar het oude pakhuis.

Het bleek dat dit geen plankier had, maar wel een deur, waarvan de drempel zich ongeveer een meter boven het oppervlak van het troebele Theemswater bevond.

Daarnaast waren een paar keldergaten, en deze waren het, die het eerst de aandacht van Raffles trokken.

Hij wees er Henderson op, en zei fluisterend:

— Probeer eens of je daar binnen kunt komen, James. De tralies zijn dik, maar het komt mij voor, dat de stenen sterk verweerd zijn, en misschien zie je kans, een van die tralies los te rukken. Mijnheer Brand zou er dan door heen kunnen kruipen en de deur voor ons openen.

Henderson bukte zich, maar het was niet zo gemakkelijk in het donker de toestand op te nemen. Hij rukte op de tast aan een der dikke tralies, met geen ander resultaat dan dat er wat steengruis en oude, verweerde kalk op zijn handen viel.

— Het zit nog tamelijk goed vast,

mylord, zei Henderson, maar als ik een beitel of zo iets had...

— Hier is er een, James, zei Raffles, zocht even in zijn lederen étui en haalde er een stalen beitel uit, een soort kleine koevoet, nog geen voet lang, maar zeer geschikt voor het werk dat gedaan moest worden.

De reus stak het stuk staal in een voeg tussen twee stenen, en daarna nog een paar keer, totdat hij een steen had kunnen loswrikken, die onverhoeds met een plomp in het water viel.

Een kort ogenblik hield hij verschrikt op, en de drie mannen luisterden scherp toe. Toen zich echter niets verdachts liet horen ging Henderson weer voort met zijn werk.

Hij greep nu opnieuw de tralie, zette een voet tegen de muur, spande zich tot het uiterste in, en langzaam, met een zacht gekraak kon hij met een laatste krachtsinspanning, die het bootje bijna deed omslaan, de tralie uit de muur rukken.

— Kruip er door, Charles, en open de deur voor ons, zei Raffles zacht. Waarschijnlijk zul je slechts één trap behoeven op te gaan, en dan wel in een opslagruimte komen. Gebruik geen licht en wees voorzichtig.

Zonder iets te zeggen wrong Brand zich door de gemaakte opening, liet zich behoedzaam zakken, totdat zijn voeten een vloer raakten.

Een laatste knik tegen Raffles, die hem met zijn ogen volgde, toen draaide hij zich om, en trachtte in het stikdonker zijn weg te vinden.

Met beide handen voor zich uitgestrekt, ging hij verder, totdat zijn vingertoppen tegen een muur stuitten.

Het was een muur van baksteen, hier en daar bepleisterd.

Hij volgde die muur totdat zijn vingers hout aanraakten.

Hij had blijkbaar een deur voor zich.

Hij zocht en vond een deurkruk, draaide deze behoedzaam om, en de deur ging open.

Onmiddellijk meende Brand tamelijk ver weg, een zwakke lichtglimp te bespeuren.

Hij ging een gang in, heel voorzichtig lopend, in de veronderstelling, dat hij wel ergens een trap zou ontdekken.

Er was er echter geen, hetgeen hem wel een weinig verwonderde. Er moest toch ergens een trap omhoog voeren, meende hij, om gelijk te komen met de deur, die hij voor zijn twee metgezellen moest openen.

Wel werd het verre lichtschijnsel wat sterker en ineens bleef hij doodstil staan toen hij iets meende te horen, dat veel leek op een soort gekreun of zacht gekerm. Het volgende ogenblik ging hij vastberaden verder.

Zo kwam hij aldra naast een ijzeren deur, en zag nu, dat het lichtschijnsel drong door een vierkant, nauwelijks een handbreed luikje in die deur.

Hij wierp er een blik door, en kon slechts met moeite de kreet van verwondering en schrik weerhouden, die hem naar de lippen drong.

In een kamertje niet veel meer dan een hok, verlicht door een zwak gloeilampje zat een man aan een ruw houten tafel, waarop een kruik stond en een half leeg bord met ondefinieerbaar eten.

Die man was niemand anders dan Sir Andrew Bradsley, in levende lijve. Ofschoon hij zijn ogen haast niet kon geloven, twijfelde Brand er geen moment aan.

Hij kreeg echter niet veel tijd om er over na te denken, want de man daarbinnen zag het gelaat voor het luikje, uitte een luide kreet, met het gevolg, dat er achter Brand een deur open vloog. Voor hij zich kon omwenden kreeg hij een harde klap op zijn hoofd, die hem half bewusteloos deed neerstorten.

HOOFDSTUK VII

HET RODE MASKER

Daarbuiten wachtten Raffles en Henderson bijna tien minuten in steeds groeiend ongeduld, totdat de eerstgenoemde fluisterde:

— Mijnheer Brand had er toch al lang kunnen zijn, James. Wat weerhoudt hem? De deur kan alleen maar met een paar grendels of een sleutel gesloten zijn. En hij had toch moeten tikken om zijn aanwezigheid kenbaar te maken.

Hij zweeg ineens, want zijn scherp oor had daarbinnen in het huis een zwak geluid menen te horen.

— Er is iets niet pluis, James, zei hij. Wij moeten absoluut ook naar binnen.

— Maar dat gaat niet, mylord, als ik deze tweede tralie ook niet eerst heb losgemaakt, zei Henderson op besliste toon.

— Doe dan je uiterste best, en zo gauw mogelijk, hier is de beitel.

Henderson greep de stalen koevoet, en hakte op de oude kalk los.

— Ik vrees dat zij het zullen horen, mylord, bromde hij.

— Dat moeten wij er op wagen. Misschien is mijnheer Brand iets ernstigs overkomen. Hij blijft veel te lang weg.

Nu en dan gaf Henderson een heftige

ruk aan de tweede tralie, zijn spieren tot het uiterste inspannend, totdat ook dit ijzer eindelijk bezweek.

— Probeer of je er nu door kunt, James.

— Ik zal mijn best doen, mylord, zei de reus, en probeerde zijn bovenlichaam door het vierkante gat, dat hij bijna geheel vulde met zijn geweldig lichaam, te wringen.

Hij had er zijn schouders juist door, en het moeilijkste was dus achter de rug, toen Raffles hem meende gedempt te horen vloeken.

— Gemene smeerlap, mag jij een weerloos man zo lafhartig aanvallen? hoorde hij hem zeggen.

De benen van de reus schopten heftig, in het wild, en Raffles moest oppassen om ze te ontwijken.

Maar het zware lichaam schoof toch tamelijk snel steeds verder, waarbij Raffles van achteren zo krachtig mogelijk duwde.

Hij had het bootje aan een ijzeren ring vastgelegd, en werkte zich nu zo vlug hij kon op zijn beurt door het keldergat.

Hij hoorde in het donker de reus hijgend adem halen, alsof hij met iets of met iemand worstelde, totdat hij met zachte stem en een weinig schor fluis-terde:

— Ik geloof dat ik hem stevig te pakken heb gehad, mylord. De vent stak naar mij met een scherp mes, en heeft mij bijna in de hals geraakt. Gelukkig kon ik zijn nek nog juist bijtijds met mijn handen dichtknijpen, en nu ligt hij daar helemaal stil. Zou ik hem gewurgd hebben?

— Dat doet er voor het ogenblik niet toe James, zei Raffles. Je hebt in zelfverdediging gehandeld. Dood of niet, het is er voorlopig al weer een minder. Ik geloof dat daar een deur is, zo kunnen wij eruit. En hier is het begin van een gang, pas op, daar staat een ladder.

De ogen van Raffles, die in de duisternis konden zien als die van een kat, als er maar een glimpje licht was, hadden ontdekt, wat Brand ontgaan was, een ladder van een paar meter lengte, die tegen de wand van de gang was geplaatst.

Raffles stond een ogenblik doodstil, keek naar boven, luisterde aandachtig, en zei:

— Hier boven ons hoofd is een luik. Die ladder dient natuurlijk om er doorheen te klimmen, als het nodig is. Dat luik bevindt zich waarschijnlijk in de vloer van het vertrek, waartoe de deur behoort, die mijnheer Brand voor ons had moeten openen.

— Wacht hier een ogenblikje, en zet de ladder vast onder het luik. Ik moet eens zien wat dat voor een lichtschijnsel is aan het einde van de gang. Blijf hier even wachten, ik kom zo gauw mogelijk terug.

Raffles liep de gang in, kwam bij een ijzeren deur, die half open stond, en keek in een soort cel, verlicht door een zwak gloeilampje.

De cel was ledig.

Schuin tegenover de deur ontdekte hij een tweede deur.

Zonder aarzelen draaide hij de kruk van die deur om, klaar om zich van zijn revolver te bedienen als het moest.

Het kleine kamertje, waarin hij nu

stond was eveneens verlaten. Toch moesten er nog pas mensen in zijn geweest, want duidelijk zag hij nog de slierten tabaksrook om de electrische lamp zweven, die van het midden van de lage zoldering afhing.

Er stonden alleen maar een paar stoelen en een tafel in het kale vertrek.

Er was nog een tweede deur, maar deze bleek op slot te zijn.

Raffles liep zo snel hij kon terug, en vertelde Henderson wat hij gezien had.

— Zij moeten mijnheer Brand overvallen hebben, eindigde hij, zijn vuisten ballend. Ik ben voor een zware, dichte deur gekomen, maar als het luik in de zoldering geopend kan worden, gaan wij daardoor. Snel, want misschien is iedere seconde kostbaar.

— Wie kan er in die cel hebben gezeten, mylord? vroeg de reus verwonderd?

— Sir Andrew Bradsley, James, antwoordde Raffles kortaf met zijn voet al op de onderste sport van de ladder.

— Maar... en... die is toch vermoord, stamelde Henderson verbluft.

— Ja, dat dacht ik aanvankelijk ook, maar de schoften hebben een camouflage truc uitgehaald en het lijk van de eerste de beste drenkeling wiens gelaat onherkenbaar verminkt was, in zijn pyjama gestoken en toen weer in het water gegooid. Voorlopig moest het heten, dat hij dood was, omdat het meer nut had, hem in het leven te laten. Zie je, een dode kan geen handtekening meer plaatsen, en een nieuw testament opmaken, maar laten wij geen tijd verliezen met praten: de oplossing zal nu spoedig genoeg komen.

Raffles drukte met zijn schouder uit alle macht tegen het luik, maar het was blijkbaar van boven gegrendeld.

Haastig zocht hij in zijn instrumententas totdat hij een dunne metaalzaag vond.

Het luik was oud, het sloot niet goed meer in de sponning, en hij kon duidelijk bij het licht van zijn zaklantaarn de plek zien waar de grendel zich bevond. Hij zette er zijn metaalzaag in.

Het ging vlug genoeg, maar toch gingen er nog vijf kostbare minuten ver-

loren, alvorens het harde staal had heen gebeten door het ijzer van de grendel.

Raffles kon nu het luik heel gemakkelijk met zijn schouders oplichten, en een ogenblik daarna stonden de twee mannen naast elkander op de vloer van een grote donkere zolder, waar muizen, spinnen en ratten de baas schenen te zijn.

Zij bleven doodstil staan luisteren.

Boven hun hoofd meenden zij zwakke geluiden te horen, alsof daar werd heen en weer gelopen, en toen een luide bons, alsof een zwaar lichaam op de grond viel.

Henderson legde zijn hand op de arm van Raffles, en zei hees van spanning:

— Daar valt een man, mylord. Zouden zij mijnheer Brand...

— Dat geloof ik niet, James, zei Raffles. Het geluid klonk anders dan een vallend lichaam. Ik denk dat zij nog altijd met de brandkast bezig zijn.

— Zouden zij die dan de trappen hebben opgesjouwd?

— Dat hoeft niet. Er zijn hier zeker nog wel meer luiken, katrollen en hijskabels. Wij moeten zien hoe wij hier weg kunnen komen en naar boven.

Raffles had opnieuw zijn zaklantaarn aangeknipt, en liet de lichtbundel rondgaan. In de verste hoek zag hij een steile trap, niet veel meer dan een ladder, die naar een zolderluik voerde.

Raffles kon duidelijk aan de binnenkant de grendel zien zitten.

— Dat luik klappt naar beneden open, James. Ga mee, wij zullen zien waarheen het ons brengt.

Zij slopen over de krakende planken, en gingen de steile, houten trap in de hoek op.

Voorzichtig schoof Raffles, die vooraan ging, de grendel terug, en het luik daalde.

Hij bleef even luisteren en klom toen weer verder, onder het neerhangende luik door, door Henderson op de voet gevolgd.

Het was hier niet volkomen donker, want door een paar kiëren van een houten schot drong licht.

Bijna onmiddellijk hoorden zij vrij duidelijk stemmen, waarvan hij er een

direct herkende. Het was de stem van Sloan, die zei:

— Vooruit, oude heer, nu niet langer tegenstribbelen, en niet het uiterste afwachten, anders worden er krassere middelen gebruikt.

Toen sprak een vreemde stem op ijskoude en hooghartige toon:

— Zwijs Sloan. Ik ben de baas, en ik kan het woord wel alleen doen. Bradsley, luister. Het helpt je niets of je ons geduld op de proef stelt, want wij hebben dwangmiddelen, en ik verzeker je dat ik daarvan gebruik zal maken. We hebben zoëven in je brandkast een vervloekt beetje geld, maar een testament ten gunste van Percy Foundler gevonden. Het is alleen nog maar een ontwerp, en het moet nog naar de notaris om door je handtekening en die van twee getuigen verleden te worden. Maar dat gebeurt niet, zolang ik het kan belletten. Je maakt dus weer een testament ten gunste van mijn vriend en beschermeling Anthony Onslow. Hij betaalt mij de helft, ik betaal daarvan mijn assistenten, maar dat gaat je eigenlijk geen bliksem aan. Iedereen denkt voorlopig nog altijd dat je dood bent, en als ik je weer tot de levenden laat terugkeren, dan is je neef al ver, en mij zul je niet kunnen vinden, reken daar niet op. Ben je van plan te tekenen?

— Neen, klonk een schorre, maar vastberaden stem.

Raffles herkende de stem van de oude sir Andrew Bradsley, de koppige, onwrikbare baronet. Raffles sloop op zijn tenen zo dicht mogelijk naar het schot en bracht zijn oog voor een der kiëren.

In een van de zolder afgesloten kamer bevonden zich zes personen.

Sir Andrew Bradsley zat op een stoel, doodsbleek maar met vastberaden dichtgeknepen lippen. Zijn handen kon hij gebruiken, maar zijn benen waren gebonden. Men had een tafeltje voor hem geschoven, waarop papier lag en een inktkoker stond, wat verder lag de open gescheurde, leeg gehaalde brandkast. Daarnaast zat Brand, eveneens op een stoel, en blijkbaar stevig gebonden. Hij was bleek maar bij kennis. Bloed drup-

pelde traag uit een wond boven zijn rechter oog.

Voorts waren daar Anthony Onslow, Sloan, de man uit de auto, en dan zat, geheel afzonderlijk, dicht bij de tegenovergestelde wand, een goed gekleed man, van wiens gelaat echter bijna niets te zien was, daar het verborgen was achter een breed masker van vuurrode zijde. Dat moest de man zijn, de bedenker van het gehele loze plan, de sluwe schurk, die alles verzonnen had, en door slimme helpers had doen uitvoeren.

Raffles begreep dat hij met een nieuwe ster aan het firmament van de misdaad te doen had. En hij zou die nieuwe vijand dadelijk onschadelijk maken.

De man met het rode masker sprak opnieuw afgemeten en dreigend:

— Als je blijft weigeren zullen we eens zien, of we je met wat gloeiende kolen tegen de voetzolen aan het schrijven kunnen krijgen. En daarna rekenen we met deze indringer af, en zullen we eens op zijn vrienden gaan jagen.

Raffles zag in een hoek van het afgesloten vertrek een ijzeren komfoor staan, gevuld met gloeiende kolen. De verstikkende lucht was zelfs hier duidelijk waarneembaar. Sloan trad op de oude baronet toe, stopte hem ruw een prop in de mond, en zei:

— Je knikt maar bevestigend met het hoofd, als je tekenen wilt.

Daarop bukte hij zich om de schoenen van de baronet los te maken.

Raffles begreep dat nu het ogenblik was aangebroken om tussenbeide te komen. Hij bracht zijn mond bij het oor van Henderson en fluisterde:

— Trap die deur open. Het is voor jouw een kleinigheid.

De reus, wit van woede en ongeduld behoefde geen nader aansporing. Met twee snelle sprongen wierp hij zich op de deur, die krakend en splinterend uit de sponning barstte en naar binnen viel.

Hij slaakte een gebrul van woede, en stortte zich op de man met de brede schouders, en beiden rolden worstelend over de vloer.

Onslow had zijn revolver getrokken, maar Raffles zond hem met een formi-

dabele kaakslag naar een hoek van het vertrek, en sloeg toen Sloan met de kolf van zijn revolver neer.

Maar toen hij de man met het rode masker een beurt wilde geven vond hij die stoel ledig.

Er klonk iets als het geratel van een ketting, en achter de wand, die zich snel geopend en weer gesloten had, klonk een stem:

— Wie jullie ook mogen zijn, ik zal het je betaald zetten. Naar de hel met jullie, alle drie.

Raffles trapte tegen de wand, maar hij schopte niet tegen hout; hij moest een stalen, goed verborgen deur hebben geraakt, die geen duimbreed week. Hij staakte dus zijn pogingen, om die deur meester te worden; er waren trouwens andere dingen te doen. Henderson had zoëven zijn tegenstander overmeesterd, maar in de wilde worsteling was het komfoor met de gloeiende kolen omgevallen en de houten wanden begonnen reeds te branden.

Zo rap mogelijk bevrijdde Raffles met een paar sneden van zijn mes zijn vriend en daarna Sir Andrew van de koorden die hen bonden, en beval kortaf:

— Naar buiten met die kerels, ofschoon ze het verdienen, kunnen wij ze niet levend laten verbranden.

De grote kerel met zijn brede schouders was uit zich zelf al weggehold, maar men moest Sloan en Onslow die alle twee bewusteloos waren, haastig naar beneden dragen, want het trapenhuis werkte, door dat de deur, waardoor die grote vent was gevlucht, open was blijven staan als een schoorsteen, en de hele bovenverdieping van het oud pakhuis zou in no time in lichtervlaai staan.

Zij brachten de bewusteloze mannen een eind ver de straat in waar de geparkeerde auto stond.

Na een rit van een half uur, liet Raffles Henderson stoppen, haalde een opgevouwen vel papier uit zijn portefeuille, en zei tot Sir Andrew, die uitgeput door de honger en angst achterover in de kussens had geleund:

— Hier is uw testament, het goede, en daar ginds is uw huis. Ik zal on-

middelijk de politie op de hoogte brengen. Vraag niet wie wij zijn want dat doet er niet toe. Beloond ben ik ook reeds, want ik heb al het geld dat daar boven op de tafel lag in mijn zak. Vaar-

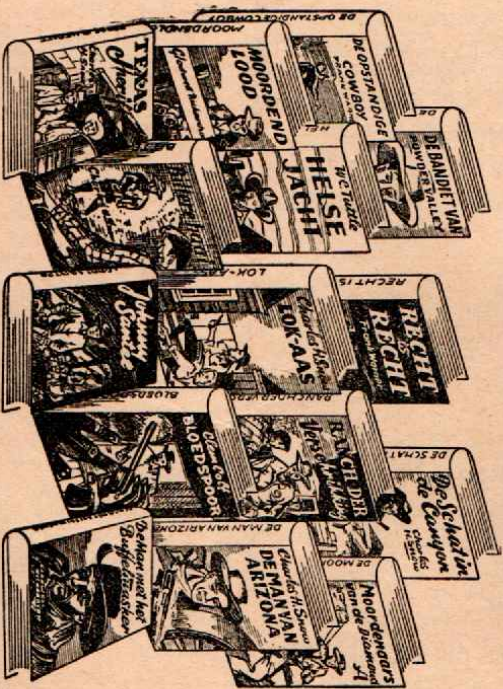
wel, en neem u voortaan in acht voor dat lieve neefje Anthony Onslow. Aan mij de taak om met de man met het rode masker af te rekenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een drama onder water

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar f. 5.- of meer
met f. 5.- per maand

1. Recht is Recht } beide door
Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy }
3. Moordenaars van de Diamond-A } door Dennis Barndt
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Peter Field
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cole
8. Ranch der Verschrikking } alle door
Gladwell
Richardson
9. De Man met het Buffel-
masker }
10. Moordend Lood }
11. De Schat in de Canyon } alle door
Ch. H. Snow
12. De Man van Arizona }
13. Lokas }
14. Texas Sheriff }
15. Bittere Haat }

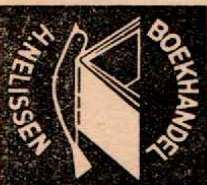
Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f88.50. Nu slechts f44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f. 5.- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon wordt de gehele serie direct aan u toegezonden.

BON

Ondergetekende verzooft te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f. 44,25 / de 1e termijn van f. _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____
L. I.
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007